

Συναξάριον.

Τη ιε΄ του αυτού μηνός, μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Βαρβάρου του Πενταπολίτου.

Στίχοι.

Ην Βάρβαρος μεν δούλος εν γη συν πόνοις,
Ελεύθερος νυν δ ούρανῳ χαίρων πέλει.
Είκαδε ηδέ Τρίτη γε πέπαυται Βάρβαρος άθλων.

Έτεροι Στίχοι.

Βάρβαρον ουχί, ευγενή δε δεικνύει,
Η μυρόβλυσις εκ τάφου του σου, Πάτερ.

Ούτος ο Όσιος Βάρβαρος ήτον από τα μέρη της Πενταπόλεως, καθώς εύρον εις μίαν ιστορίαν χειρόγραφον ενός παλαιού ανδρός Ιερομονάχου Κυρίου Ματθαίου, εκ της σεβασμίας μονής του Αγίου και ενδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του τροπαιοφόρου, καλουμένης Πόρτας: το γένος του ήτον άγνωστον, επειδή και αιχμαλωτίσθη από τους μπαρμπαρέσσους, και ερχόμενος εις την Βόνιτζαν ελυτρώθη εκεί, και ασκήτευε καθώς θέλετε ακούσει εις το ερχόμενον πλατύτερον· φαίνεται όμως ότι είχε γονείς Χριστιανούς, και ήτον στερεός εις την εις Χριστόν πίστιν.

Αφού λοιπόν ηχμαλωτίσθη από τους μπαρμπαρέσσους ο Άγιος, εστάθη εις την σκλαβίαν χρόνους είκοσι τέσσαρας, και παντελώς δεν μετετρέπη από την πίστιν του Χριστού, αλλ υπέμεινε ταις τιμωρίαις και βάσανα ωσάν στερρός αδάμας, και όσον περισσότερο εβασανίζετο, τόσω μάλλον έλαμπε, και εφαινετο καθαρώτερος εις την ευσέβειαν, ότι λογής ο χρυσός εις το πυρ· βέβαια μεγάλη ήτον Χριστιανοί μου η υπομονή του, μεγάλη η ανδρεία της ψυχής του· μεγάλη τέλος πάντων η αγάπη του προς τον Χριστόν.

Στοχασθήτε λοιπόν εις τόσους χρόνους, πόσους κινδύνους έπαθεν εις την σκλαβίαν ο Άγιος, πόσαις πληγαίς εδέχθη, πόσους φοβερισμούς από τους τυράννους δια τον Χριστόν, και πάντα τα υπέμεινε γενναίως, πείναν, δίψαν, κόπους ακαταπαύστους, και δεσμούς, και αγρυπνίαις και άλλα μυρία πάθη· και με όλα αυτά δεν έπεσεν εις απελπισμόν, διατί είχε βέβαια εις κάποιον βοηθόν την ελπίδα του να τον λυτρώση· μα ποίος αν τύχη Χριστιανοί μου ήτον τούτος ο βοηθός του; ο Πατήρ του τάχατες, η ο αδελφός, η άλλός τις συγγενής; αλλ εις τόσους χρόνους βέβαια, ούτε ο Άγιος ήξευρεν αν ζη τις από τους συγγενείς του, ούτε οι συγγενείς του Αγίου ήξευραν που να ευρίσκεται ο Άγιος, η αν ζη· τάχατες να ήτον κανένας φίλος του, αλλ ή φιλία των ανθρώπων εις τους παρόντας είναι θερμή, και όταν χωρισθώσι, εύκολα λησμονούσι ο ένας τον άλλον, και μάλιστα όταν δεν ηξεύρει τις τον φίλον του που να ευρίσκεται, και δια να είπω την αλήθειαν οι περισσότεροι την φιλίαν την δείχνουν δια κάποιον κέρδος, και ολίγοι ευρίσκονται αληθείς φίλοι, καθώς λέγει και κάποιος παλαιός άνδρας, πολλοί τραπέζης, ους αληθείας φίλοι· ποίος λοιπόν ήτον τούτος εις τον οποίον ήλπιζεν ο Άγιος ανεπαισχύντως να τον λυτρώση; κατ αλήθειαν δεν ήτον άλλος ο βοηθός του, ούτε εδείχθη άλλος ο λυτρωτής του, παρά ο Σωτήρ των απάντων, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο Χριστός λέγω οπου ονομάζει αδελφούς όλους εκείνους οπου κάμνουν το θέλημά του, «ος γαρ αν ποιήση το θέλημα του Θεού, ούτος αδελφός μου, και αδελφή μου, και Μήτηρ μου εστί» (Μαρκ. κ΄ 2).

Ο Χριστός λοιπόν του έδωσεν όλον το θάρρος να μην φοβηθεί τους τυράννους, με τους λόγους του Ευαγγελίου του οπου λέγει· «μη φοβηθήτε από των αποκτεινόντων το σώμα, την

δε ψυχὴν μη δυναμένων αποκτείναι» (Ματθ. κ' 10), αὐτὸς βέβαια και τον ελευθέρωσεν· ἀλλὰ δια να βεβαιωθεῖτε ὅτι ἀπὸ τον Χριστὸν ελευθερώθη, ακούσατε τον τρόπον της ελευθερίας του.

Εἰς τους χιλίους πεντακοσίους σαράντα τέσσαρους χρόνους, ὕστερον ἀπὸ την δεινὴν αἰχμαλωσίαν των κορυφῶν, και των λοιπῶν νήσων, και της θαυμαστῆς Νικοπόλεως, ἐγύρισεν ο Σουλτάν Σουλεϊμάνης εἰς την Κωνσταντινούπολιν, και ο Καπετάμπασας οπού ἦταν τότε ἐπήγαιεν εἰς την Πρέβεζαν δια να την τελειώση εἰς την φτιάσιν, ἐπειδὴ την εἶχον ἀρχίση να την κτίσουν εἰς την ἀκρην του αἰγιαλοῦ προτήτερα, και ἦτον ἀτελείωτη, και διαβαίνωντας ἀπὸ την Βόνιτζαν, ἤλθαν ὀλίγον παράνω, εἰς ἕνα τόπον λεγόμενον Νησί, δια να κάμουν νερόν, και ξύλα, και οὕτως εὐγαλαν τους σκλάβους να κάμουν αὐτήν την υπηρεσίαν, ἀπὸ τους οποιούς ἕνας ἦτον και ο Ἅγιος Βάρβαρος, ὅστις εἶχεν εἰς τον λαμόν του μίαν ἀλυσον τρεις πήχες το μάκρος και εἰς το δεξιόν του ποδάρει εἶχεν μίαν κλάπαν, και ἐυγένοντας ο Ἅγιος, ἐκατέβη εἰς ἕνα λάκκον, και περιπατώντας ἀπ ἐκεῖ ἐφθασεν εἰς ἕνα σπήλαιον πλησίον ἐνός χωρίου, Τρύφων λεγόμενον, και ἐκεῖ ἐμεινεν να ἀσκητεύση· τοιοῦτοτρόπως λοιπόν ἐμεινε ἀφαντος ο Ἅγιος ἀπὸ τους ἐχθρούς· και τούτο ἐκ θείας δυνάμεως και βοηθείας, διατί ποῖος δεν ομολογεῖ ὅτι να εἶχε τον Χριστὸν συνεργόν της ελευθερίας του βοηθόν; τις δύναται, εἰπέ μοι, να φύγη δεδεμένος; τις δύναται να κρυφθῆ ἀπὸ τοσοῦτον πλήθος, χωρὶς την σκέπην του Θεοῦ;

Εκεῖνοι οπού κατηρήμωσαν τόσαις και τόσαις χώραις, και πολλούς ελευθέρους ηχμαλώτισαν, δεν ἠμπόρεσαν να κρατήσουν ἕνα και μόνον ἄνθρωπον, και μάλιστα δούλον και δέσμιον; ἐκαυχόντο δια νικηταὶ πόλεων, και ὑφ ἐνός ἐνικήθησαν, οἱ τύραννοι ἀπὸ τον τυραννούμενον, οἱ ἐλεύθεροι ἀπὸ τον αἰχμάλωτον, οἱ δυνατοὶ ἀπὸ τον ἀσθενή· ὦ πόσῃ δυνάμει η εἰς Χριστὸν ἐλπὶς· δεν εἶναι ἄλλη βεβαία βοήθεια ἰσχυρωτέρα.

Φεύγει λοιπόν ο Ἅγιος, και οὐδεὶς δύναται να τον διώξη, και οὔτε εἰς παλάτιον να κρυφθῆ ἀφεντικόν ὑπάγει, οὔτε εἰς περιτειχισμένην πόλιν σπεύδει να ἐμπη, ἀμὴ μένει εἰς την ἐρημον, και μέσα εἰς ἕνα ποταπὸν σπήλαιον, και τούτο δια να μην ἠθέλεν εἶπη τις ὅτι ἐφυγε και ο Ἅγιος, καθὼς και ἄλλοι πολλοὶ σκλάβοι, και δια να φύγη την δόξαν των ἀνθρώπων, δεν φανερώνεται εἰς τιναν, ἀμὴ πεινά, και θρέφεται ἀπὸ τα χόρτα της γῆς· διψά, και γυρεύει νερόν ἀπὸ την ἐρημον δια να σβέση την φλόγα της σαρκός, και ὄχι κρασί οπού χαροποιεῖ την φλόγα της καρδίας του ἀνθρώπου, και αὐξάνει περισσότερο την φλόγα της δίψης, και ακούωντας τον Χριστὸν οπού λέγει· «Σὺ δε ὅταν προσεύχη, εἰσελθε εἰς το ταμιεῖόν σου, και κλείσας την θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, και ο Πατήρ σου ο βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερώ» (Ματθ. κ' 6). Εἰσήρχετο εἰς το σπήλαιον και ἐπροσεύχετο κατ ἰδίαν· ἀλλ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ο δοξάζων τους αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, τον φανερώνει εἰς τον κόσμον, δια να ἔχωμεν και ἡμεῖς εἰς τούτους τους δυστυχεστάτους καιρούς μεγάλην παρηγορίαν, και να μάθωμεν, ὅτι η εἰς Χριστὸν ἐλπὶς λυτρώνει τον ἄνθρωπον ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μετ ὀλίγας λοιπόν ἡμέρας τον βλέπει ἕνας πιστικὸς, και δίδει λόγον εἰς την χώραν, και εὐθύς δύο ἱερεῖς τρέχουσι εὐλαβεῖς προς τον Ἅγιον· ο μεν Ἰωάννης τούνομα, ο δε Δημήτριος, και οἱ γέροντες της χώρας· μα τι θαύμα εἶδεν εἰπέ μοι ο πιστικὸς και το κηρύττει; ἄνθρωπον δέσμιον βλέπει, και θαυμάζει, ἄνθρωπον γυμνόν, και κράζει εἰς θεωρίαν. Ἀλλ ὦ μεγάλης εὐλαβείας και των ἱερέων! ακούοντες οὗτοι τον πιστικόν, δεν λέγουσι κάποιος σκλάβος εἶναι, κάποιος ζητουλιάρης, τις η χρεῖα να εὐγῶμεν να τον ἰδοῦμεν, ἀν ἔχη ἀνάγκην ἀς ἐλθῇ να τον ἐλεήσωμεν, καθὼς πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς λέγουσι, και μάλιστα πολλοὶ οπού κλείουσι και την θύραν εἰς τους ἐνδεεῖς και δυστυχημένους, οὗτοι λέγουσιν αὐτὸς ἔχει χρεῖαν ἀπὸ ἡμᾶς, και ὄχι ἡμεῖς

απ' αυτόν· ύπαγε πιστικέ εις το έργον σου· δεν είναι άξια θεωρίας αυτά οπού λέγεις, αλλά τι; δεν αργοπορούσι.

Τρέχουσι προς τον Άγιον και τον ανταμώνουσι· και ανταμώνοντές τον, μανθάνουσι απ' αυτόν τα πάντα· λοιπόν τον παρακαλούν να υπάγη με αυτούς εις την χώραν να αναπαυθή, και αυτός δεν θέλει· τον παρακινούν να ευγάλη την άλυσον από τον λαιμόν του, αλλά δεν πείθεται· η άλυσος λέγει είναι ο ολόχρυσός μου στολισμός· με αυτήν έδεσα την σάρκα, και την υπέταξα εις το πνεύμα· το σπήλαιον είναι το ωραιόκτιστόν μου παλάτι· δεν είμαι μόνος εις την έρημον, συνομιλώ δια προσευχής με τον λυτρωτήν μου Χριστόν· αφήσετέ με ευλαβέστατοι ιερείς να τελειώσω τον αγώνα μου· ταύτα ακούοντες οι ιερείς δεν τον βιάζουσι, αλλά τον αφήνουσιν εις το θέλημά του· και γυρίζοντες εις την χώραν, του έστελλον κάθε Σάββατον μερικόν ψωμί.

Και έμεινεν ο Άγιος εις την έρημον ασκητεύοντας δέκα και οκτώ χρόνους, και ήρχετο μόνον εις το χωρίον το μέγα Σάββατον κρυφά, και έμβαιεν εις το άγιον Βήμα· και μετά τον εσπερινόν της λαμπροφόρου αναστάσεως, το βράδυ έφευγε πάλιν, και επήγαιεν εις το σπήλαιον και ασκήτευε· την δε άλυσον δεν την εύγαλεν από τον λαιμόν του εις όλην του την ζωήν· και ουδείς τον ήξευρεν, ειμή μόνον οι δύο ιερείς οπού προείπα, και οι γέροντες, και ένας Πνευματικός από το μοναστήριον της Πόρτας, Ματθαίος καλούμενος· και εις τόσους χρόνους ποίος να στοχασθή τας σκληραγωγίας οπού υπέμεινεν εις την άσκησιν, και να μην θαυμάση; ποίος να εννοήση τους πειρασμούς οπού έπαθε, και να μην φρίξη; αμή ούτε οι κακοπαθείαι, ούτε οι νοητοί και αισθητοί πειρασμοί τον εχώρισαν από την αγάπην του Χριστού, αλλ' εις τόσους και τόσους πολέμους, εφάνη νικητής και τροπαιούχος, και μιμητής των παλαιών Αγίων, ο οποίος εις τας εικοσιτρείς του Ιουνίου μηνός προς Κύριον εξεδήμησε· και την αυτήν νύκτα φανερώνει την κοίμησίν του ο Χριστός του πνευματικού Πατρός Κυρίου Ματθαίου, και του λέγει, ότι την αυγήν να ήθελε συνάξη όλους τους Πατέρες του Μοναστηρίου του, και να υπάγη να κηδέυση τον όσιον Βάρβαρον· ομοίως βλέπει και ο Ηγούμενος της αγίας Τριάδος κυρ Νεκτάριος εις τον ύπνον του το ίδιον· έτι δε και ο Ηγούμενος του προφήτου Ηλίου εις την Δραγανήν Κυρ Ευθύμιος· και λοιπόν συνήθροισαν τούτοι οι ενάρετοι άνδρες όλους τους Ιερομονάχους και ιδιώτας των μοναστηρίων τους, δια να πηγαίνουν εις τον τελευταίον ασπασμόν του Αγίου· και με το να εδόθη λόγος εις όλα τα περίχωρα, έτρεξαν όλοι οι Χριστιανοί μικροί τε και μεγάλοι· και ήθελεν ίδη τις μεγάλον αγώνα εις τους ανθρώπους, επειδή έτρεχαν όλοι ωσάν εις προϋπάντησιν βασιλέως· παρεκινούσαν οι Ιερομόναχοι τους Ιερομονάχους, οι ιδιώται τους ιδιώτας, οι κοσμικοί τους κοσμικούς, οι νέοι τους γέροντας, και ουδέ κανέννας σχεδόν οπού εδύνετο έμεινε χωρίς να υπάγη· συναθροισθέντες λοιπόν άπαντες, εσήκωσαν το Άγιον εκείνο λείψανον με πολλήν τιμήν, λαμπαδοφορούντες, και ψάλλοντες, και το έφεραν εις το χωρίον Τρύφων· και ότε το έβαλαν κάτω εις την γην, ω του θαύματος! ήτον μία γυνή στερημένη από το φως των ομματίων της επτά χρόνους, και

ευθύς οπού ησπάσθη το Άγιον λείψανον, έλαβε το φως της πάλιν ως και πρότερον· έτσι δοξάζει ο Θεός τους αντιδοξάζοντας αυτόν δια των θεαρέστων έργων· ο οποίος όχι μόνον τους λυτρώνει από τους κινδύνους, αλλά τους δίδει δύναμιν να λυτρώνουσιν και αυτοί άλλους· βλέποντες λοιπόν τούτο το θαύμα οι άνθρωποι του χωρίου εκείνου, εδόξασαν τον Θεόν οπού τους εχάρισε τέτοιον θησαυρόν· και ερχόμενοι και άλλοι πολλοί ασθενείς ιατρεύοντο· τέλος πάντων ψάλλοντες το Άγιον λείψανον ως έπρεπε, το ενταφίασαν μετά δόξης· και ευγάζοντες την άλυσον από τον λαιμόν του, την εκρέμασαν εις τον τάφον εις μαρτύριον· και εκαυχώντο εις τον Άγιον περισσότερο από κάθε πολύτιμον πράγμα.

Εις δε τους χιλίους πεντακοσίους εξήκοντα δύο χρόνους από Χριστού, ευγήκαν οι ιταλικαίς αρμάταις να κυνηγήσουν την τουρκικήν, και νικώντας την Θεού βοήθεια, έκαμαν μεγάλην φθοράν εις αυτήν· και εις το γύρισμα εγύρισαν δεκατέσσαρα καράβια, και ηχημαλώτισαν όσους τούρκους εύρον εις την Βόνιτζαν· εις δε τα καράβια εκείνα ήτον ένας Καπετάνιος Σκλαβούνος άνθρωπος έντιμος και μεγαλοπρεπής, ασθενής βαρέως, ο οποίος βλέπει εις τον ύπνον του, ότι ανίσως δεν προστρέξη εις τους πόδας του Αγίου, οπού ευρίσκεται εις το χωρίον Τρύφων, δεν λαμβάνει ίασιν· και το ταχύ κινώντας με πέντε καράβια, αράξαν υποκάτω εις το χωρίον Τρύφων· και παίρνοντας πολλούς ανθρώπους εδικούς του, προστρέχει εις τον Άγιον, και ευθύς ιατρεύεται· όμως δεν υποφέρει να χωρισθή τον βοηθόν του, αλλά προστάζει και ασηκώνουν το Άγιον εκείνο λείψανον από τον τάφον, και το έφερον εις το καράβι του· και πρεπόμενα· διατί τις να ίδη τέτοιον θησαυρόν, και να τον αφήση; τις δεν ήθελε να έχη εις την πατρίδα του τέτοιον βοηθόν; εδέχθη λοιπόν ο Καπετάνιος και την υγείαν του, και τον Άγιον, και εχαίρετο· αμή αλοίμονον εις την δυστυχίαν του χωρίου Τρύφων· τότε εστερήθησαν πάσης βοήθειας, τότε έχασαν την δύναμίν τους· μα διατί τάχατες άφησεν ο Άγιος εκείνον τον τόπον οπού εδιάλεξεν εις άσκησίν του; φαίνεται αδελφοί, ότι δεν απεξενώθη ο Άγιος δι άλλην αφορμήν από εκείνον τον τόπον· αλλά διατί προέβλεπεν πως έμελλον να αιχημαλωτισθούν πάλιν εκείνα τα μέρη, οίς κρίμασιν οίδεν ο Κύριος, καθώς θέλετε ακούσει παρακάτω· και δια να μην πέση και το Άγιόν του λείψανον πάλιν εις ασεβείς, δια τούτο έστεργε να υπάγη εις άλλον τόπον ελεύθερον· και αν καλά εδύνετο ο Θεός να ελευθερώση και τον τόπον εκείνον δια πρεσβειών του Αγίου, και να φυλάξη και το Άγιον λείψανον αβλαβές, όμως βλέπωμεν ότι πολλάκις δια τας αμαρτίας μας, συγχωρεί ο Θεός να πίπτουν και τα Άγια εις αναξίων χείρας· δια τας αμαρτίας των Εβραίων, πολλάκις παρεδόθη η Κιβωτός εις χείρας αλλοφύλων· δια τας αμαρτίας των χριστιανών πολλοί ναοί κατεδαφίσθησαν· και πολλάς Αγίας εικόνες κατεφρονέθησαν· έχομεν νέον παράδειγμα την δεινήν αιχηλωσίαν του δυστυχεστάτου Μορέως, το λοιπόν δια να μην πέση και το Άγιον τούτο λείψανον εις χείρας τυράννων, και ασεβών, δια τούτο ασηκώνεται απ έκεϊ, το οποίον έχωντάς το ο Καπετάνιος εις τας χείρας του, εκίνησεν μετά χαράς μεγάλης και επήγαιεν εις τον τόπον του εις την Ιταλίαν· και διαβαίνοντας από το νησί των Κερκυραίων, άραξεν εις ένα λιμένα λεγόμενον του Ποταμού· και τούτο δια να κηρυχθή περισσότερον ο Άγιος, διατί ακούσατε και άλλον θαύμα του Αγίου, και θέλετε γνωρίσει πόσην παρρησίαν αυτός είχεν προς τον Θεόν.

Εις εκείνον τον τόπον ήτον ένας γέροντας, και είχεν ένα υιόν μονογενή κρατημένον, ως άλλον παράλυτον, χρόνους τρεις· και ευθύς οπού αράξαν τα καράβια, βλέπει εις τον ύπνον του ο γέροντας, ότι ήθελε υπάγη εις το καράβι του οδείνος Καπετάνιου, και να προστρέξη εις τον Άγιον, και θέλει ιατρευθή ο υιός του· και την αυγήν τρέχει, ως του απεκαλύφθη· και βλέποντας τον ο Καπετάνιος, τον εδέχθη μετά χαράς, και του εδιηγήθη τα πάντα, και τον παρακινά να φέρη τον υιόν του, και θέλει λάβει την ίασιν· ταύτας ακούσας ο γέρων, έδραμε και ασήκωσε τον υιόν του με το κρεβάτι, και τον έφερε εις τον Άγιον· και ω του θαύματος! εν τω άμα τα κρατημένα μέλη ελύθησαν, και εστερεώθησαν· και ο ποτε βασταζόμενος υπό τεσσάρων περιεπάτει δοξάζων τον Θεόν, και κηρύττωντας τον Άγιον· οι δε Χριστιανοί του τόπου εκείνου, λέγω οι από τον Ποταμόν, βλέποντες τέτοιον θαύμα, επαρακάλεσαν τον Καπετάνιον να ευγάλη το Άγιον λείψανον εις το περιγιάλιον να το ασπασθούν άπαντες· ο δε Καπετάνιος βλέποντας την ευλάβειαν οπού είχαν εις τον Άγιον, τον εύγαλε, και τον άφησεν έξω δύο ημέρας, και επήγεναν όλοι και το ησπάζοντο πληρούμενοι ευωδίας πνευματικής· και πολλοί ασθενείς εξ αυτών ιατρεύθησαν δια πρεσβειών του Αγίου Βαρβάρου· όθεν και Ναόν περικαλλή μετά

κωδωνοστασίου θαυμαστού του έκτισαν, και εορτήν λαμπράν κάθε χρόνον του τελούν τη ιε΄ του Μαΐου Μηνός· ότε λέγω εκείθεν το Άγιον και θαυμαστόν λείψανον διεπέρασε· μετά δε τας δύο ημέρας έλαβεν ο Καπετάνιος το Άγιον λείψανον και το έμπασε μέσα εις το καράβι του· και ειμίσεισε, και επήγεν αβλαβής εις τον τόπον του· και από εκεί με το να εξαπλώθη η φήμη δια προσταγής του τότε Πάπα Ρώμης, μετεφέρθη το Άγιον λείψανον εις αυτήν την μεγαλόπολιν Ρώμην· το οποίον βάνωντάς το εις ένα μοναστήριον, το έχουν εις μεγάλην ευλάβειαν καθώς γράφει ο αυτός Ματθαίος, όστις εβεβαιώθη από πολλούς ανθρώπους· εις δε το χωρίον Τρύφων έμεινε μόνον η άλυσός του δια σημείον· και αν καλά και το άγιόν του λείψανον ασηκώθη από εκεί, όμως η βοήθειά του φθάνει εις κάθε τόπον, εις εκείνους οπού τον επικαλεσθούν με ευλάβειαν· και δια τούτο, και δια της αλύσεως εγίνοντο πολλά και θαυμαστά θαύματα, και πολλοί ασθενείς προστρέχοντες ελάμβανον την ίασιν.

Εις δε τους χιλίους εξακοσίους ογδοήκοντα και οκτώ, ηχημαλώτισαν οι Τούρκοι τα Ξηρόμερα, και το χωρίον Κατούνα, και Άλευρα, και ακόμη και το χωρίον Τρύφων, και εις την δεινήν εκείνην αιχμαλωσίαν, εχάθη και η άλυσος από τον τόπον της· αυτήν λοιπόν την αιχμαλωσίαν προγνωρίζοντας ο Άγιος, εσυγχώρεσε να μετατοπισθή το Άγιον αυτού και σεβάσιμον λείψανον, καθώς προείπαμεν· ταύτα δε πάντα εγράφησαν, και συνετάχθησαν παρά του πανοσιωτάτου και λογιωτάτου Κυρίου Ματθαίου Ηγουμένου τε και Πνευματικού του αυτού Αγίου Βαρβάρου, εκ της σεβασμίας Μονής του Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εν τη Ακαρνανία.

Ταις του Αγίου Βαρβάρου πρεσβείαις ο Θεός ελέησον, και σώσον ημάς. Αμήν.